

Eilen tuolla kadulla kulki aivan normaali auto- ja jalankulkijaliikenne. Joku menossa töihin, joku tulossa kaupasta. Joillakin kiire, jotkut kulkivat hitaammin. Kauniit kukka-asetelmat toivat alkavaan syksyyn vielä piristävän kesän tuoksua ja komeat kirsikkapuut valaisivat väriloistollaan. Jalkakäytävillä oli lapsukaiset töhrineet väriliiduilla jos jonkinmoisia kuvioita, aina suloisista karikatyyri-kissoista ruutuhyppelyruudukkoihin. Rauhaisa seutu, rauhaisa kortteli ja rauhaisa katu, jonka suurkaupunki oli sulkenut rauhaisaan syleilyynsä. Vaikea kuvitella, että aikaa oli kulunut vain vuorokauden verran. Nyt tämä samainen katu oli täynnä luodinjälkiä ja hylsyjä. Naapurirakennus oli palanut ja sen hiiltynyt kivetys sai seudun haisemaan kitkerältä. Pahin haju nousi kuitenkin ihmisraadoista. Ne oli jätetty kadulle voitonmerkeiksi. Pelkkä murhaaminen ei näille raakalaisille ollut tarpeeksi, vaan ne valelivat kuolleet bensalla ja sytyttivät julmasti palamaan. Kieroutunut kapinallinen äärijärjestö, joka oli valloittanut kyliä ja järjestystä vailla olevia kaupunkeja jo kauemman aikaa. Olin kuullut niistä vain hulluja huhuja, mutten ikinä uskonut, että ne pääsisivät kaupunkiimme asti. Täällä sentään vallitsi järjestys, hyvät moraalit sekä laki ja oikeus. Ne puhuivat itsestään mm. sanoilla ”vapauttajat” ja ”pelastajat”, mutta itse kutsun niitä ”paskiaisiksi”. Kauhua viljelevät äärikapinalliset, joiden poliittisista päämääristä ei kenelläkään ollut tietoa. Tuskin edes heillä itsellään. *** Olin kadun eteläpuolella, pienessä puodissa suojassa. Puodin omistajat makasivat kuolleina parin metrin päässä ulko-ovesta. Oikein mukava vanhempi pariskunta, kävin usein ostamassa heiltä maitoa, tuoreita vihanneksia ja muita hyödykkeitä. Pieni oma persoonallinen lähipuoti, jossa oli ilo asioida. Heidän elämäntarinansa oli päättynyt traagisesti; rouva oli kaaoksen alkaessa poistunut ulos tutkiakseen mistä moinen ryske ja pauke johtui, kun tarkkuuskiväärin luoti oli iskeytynyt häntä suoraan rintakehään. Herra oli hädissään pinkaissut rouvan perään, eikä aikaakaan kun oli kuulunut uusi laukaisu. Kuolivat sentään sylikkään ja oman rakkaan vierellä, jos se lohdutusta tähän tilanteeseen yhtään toi. Sitä se ei kuitenkaan tuonut, vaan pikemminkin huolta ja kaipausta. Oma kotini sijaitsi kadun vastakkaisella puolella ja alakouluikäinen tyttäreni oli nyt yksin tuossa huoneistossa, talon ylimmäisessä kerroksessa. Iloinen pikkuveijari, sai minut aina hyvälle mielelle. Viimeisin lause hänelle taisi olla jotakuinkin ”Tuonko sinulle jotain?”. Nyt toivoisin, että lauseen lopussa olisi ollut edes sanat ”rakas lapseni”, koska en tiennyt näkisinkö häntä enää koskaan. Ahdistukseni kasvoi. Katu oli nyt kapinallisten valtaamana, eikä sinne ollut kenelläkään mitään asiaa, mikäli henkikulta olisi yhtään tärkeä. Minun oli silti päästävä kotiin lastani suojelemaan. Hän oli varmasti peloissaan. Mistä tiesin ettei hän juossut kadulle minua etsimään? Olimme tehneet isä-tytär –sopimuksen siitä, että mikäli jotain pahaa tapahtuu, ”kotipesä” olisi turvapaikka jonne tulisi heti hakeutua. Usein piilosta leikkiessämme, meni tyttö ”kotipesään” piiloon, ja vaikka tiesin missä sitä luurataan, esitin huumorimielellä aina täysin tietämätöntä. Fiksu tyttö, keksi paikan ihan itse. *** Tutkin puodin takahuoneen, etsien varauloskäyntiä. Ei lykästännyt. Ainoa ulospääsy, etuoven lisäksi, oli ovi joka johti kapealle sivukujalle. Ainoa ongelma siinä oli, että sivukuja päättyi umpikujaan ja ainut poistumissuunta oli kadulle. Katselin sivukujalle suunnitellen vähäisiä pakenemismvaihtoehtoja, kun kadulta kuului useita askelia ja puheensorinaa. Meteli lähestyi ja näin nurkan takaa joukon aseistettuja kapinallisia. Suljin hätäisesti sivuoven ja käperryin umpinaisen tiskin taakse. Kapinalliset pysähtyivät keskelle katuja. Joukon päätösvallassa oleva käskytti auktoriteettisin elein tovereitaan ja joukkio hajaantui useaan kahden henkilön eri ryhmiin. Jokainen ryhmä, yksi kerrallaan, juoksi heille määrätyn rakennuksen sisälle ja kuulin kaukaisia aseidenlaukauksia. Hätäännyin jälleen. En siksi että pelkäsin kuollakseni, vaan että ne paskiaiset löytäisivät ”kotipesän”. Olin nousemassa ylös tiskin takaa, kun kuulin puodin oven avautuvan. Sisälle askelsi yksi niistä. Otin äkillisen peruutusliikkeen, käperryin kasaan ja lakkasin hengittämästä.

Mies tömisteli ympäri puotia raskailla maihareillaan. Varsinainen ”norsu posliinikaupassa”, sillä suorittaessaan etsintöjensä, irtaimistoa lenteli ympäriinsä ja tavaroita särkyi. Kapinallinen jatkoi hiljalleen matkaansa takahuoneeseen. Tiski oli suunnattu ulko-oveen päin, joten välttiin paljastumiselta. Totuus oli kuitenkin se, että jos en keksisi nopeasti jotain, takaisin tullessaan se näkisi minut. Selviytymisviettiä iski äkillisesti ja älysin napata takahyllyllä olevan viikatun viltin – jotain eksoottista kangasta kai – ja peitin sillä itseni. Mies palasi takahuoneesta ja pysähtyi tiskin taakse. Näin kankaan läpi hänen likaiset reisitaskuhousut ja veriset maiharit. Jähmetyin paikalleni, vieläkin hengittämättä. Korvissani hakkasi raskas sydämeni tykytys ja pelkäsin että mieskin kuuli voimakkaan pulssini. Hetki tuntui ikuisuudelta, joka viimein laukesi toisen kapinallisen epämääräiseen huuteluun ulko-ovelta. En saanut siitä täysin selvää, mutta ymmärsin kuitenkin että käskymuodossa se huudettiin. Parinkymmenen sentin päässä hikisestä otsastani oleva kapinallinen vastasi käskyyn ja poistui sivuovesta ulos. Kummatkin ovet sulkeutuivat samanaikaisesti ja puoti oli täysin hiljainen. Huokaisin helpotuksesta, mutta minun oli toimittava nopeasti. Ne eivät odottaisi sitä... Raotin sivuovea, jotta näkisin kujalle. Odotukseni kävi toteen, sillä kapinallinen seisoskeli umpikujan perällä, tökkien kiväärillensä roskapönttöjä ja potkien tyhjiä pahvilaatikoita. Käärin viltin tiukasti rullalle ja noukin maasta kiven, jonka heitin kujan nurkkaan harhauttaakseni kapinallista. Otin nopeat juoksuaskeleet miestä kohden ja potkaisin jalkataipeisiin, jonka voimasta hän romahti polvillensa. Kiedoin viltin paskiaisen kaulan ympärille ja raahasin väkivalloin takaisin puotiin. Kapinallinen yritti tietenkin taistella vastaan, mutta kuristusotteeni oli niin vahva, että puotiin päästyä hän oli menettänyt jo tajuntansa. En edes välittänyt tarkistaa elikö hän. *** Korjasin univormun kaulusta ja pyyhin ylimääräiset pölyt olkapäiltä. Kapinallinen makasi tiskin takana alusvaatteillaan. Peitin kuvottavan näkymän viltillä. Vaatteet haisivat kamalalle – kuin kuolemalle – ja kylmät väreet nostivat niskakarvani pystyyn, kun työnsin jalkaani hikiseen maihinnousukenkään. Avasin sivuoven ja varmistin että reitti oli selvä. Ei yhtään paskiasta näkyvissä. Kävelin kohti katua, mutta pysähdyin nurkalle. Tarkistin ettei välittömässä läheisyydessä ollut yhtään kapinallista ja hyvältä näytti. Isompi joukko seisoskeli kauempana keskellä katua, pitäen jonkinlaista neuvonpitoa. Nyt oli toimittava! Otin harkittuja askeleita kotirakennustani kohti. En kiirehtinyt, sillä en halunnut kiinnittää ylimääräistä huomiota. Tärisin pelosta, mutta peitin sen jatkuvalla liikkeellä. Tuntui kuin jokainen tarkkuuskiväärin tähtäin osoitti minua. Ja kohta ne oivaltaisivat huijauksen, ampuen aivoni pieniksi palasiksi keskelle katua. Askelsin savuavien ruumiiden yli. Haju kymmenkertaistui, kun tuijotit näkyä lähietäisyydeltä. Päätin olla hengittämättä, etten haistaisi mitään. Kaikki tuntui menevän suunnitelmien mukaan, kunnes eteeni iskeytyi lasertähtäimen punainen piste. Se etsi kuumeisesti kadulta jotain. Jos se osuisi minuun, tarkkuusampuja näkisi selvästi kiikaristaan, etten kuulunut heidän kieroutuneeseen perheeseen. En ollut ikinä hikoillut näin paljon. Suutani kuivasi ja sydämeni hakkasi hullua tahtia. Punainen piste pyöri ruumiiden ympärillä, kunnes vihdoinkin kuului kovaääninen laukaisu. Säikähdin, mutta onnekseni tajusin, että kohteena oli vain järkyttävän kokoinen rotta, joka makasi nyt kadulla kahdessa eri osassa. Ampuja huuteli talon katolta. Vieras murre, mutta ymmärsin sen olevan pahoitteleva lausahdus. Pidin katseeni tiukasti maassa, mutta nostin vienosti kättäni, rekisteröidäkseni pahoittelun. Melkein kuoliaaksi säilytettynä, jatkoin hitain askelin, mutta päättäväisesti matkaani kotiovelle. Kohti rakasta tytärtäni. *** Kävelin hitaasti kohti kolmatta kerrosta. Olin riisunut kenkäni, ettei kaikuva rappukäytävä tehostaisi askeleitteni ääniä. Tiesin että partio oli tekemässä kierrosta, sillä kuulin yläkerrasta tömistelyä ja esineiden särkymistä. Ensimmäisen ja toisen kerroksen oviin oli ilmestynyt punainen rasti... verenpunainen rasti. Merkiksi kai, että huoneistot oli tutkittu ja ihmiset sisällä ”pelastettu”. Saavuin kolmanteen

kerrokseen ja huomasin, että kaikkien kolmen huoneiston ovet olivat auki. Ensimmäinen niistä kuului minulle ja lähestyin sitä varovaisesti. Menin eteisen läpi ja kurkistin nurkan takaa olohuoneeseen. Yksi niistä paskiaisista tutki huonetta, etsien luultavasti arvotavaroita ja muuta anastettavaa. Hiivin keittiön puolelle ja etsin hätäisesti ”kättä pidempää”. Ensimmäinen tarjolla oleva esine sattui olemaan pöydällä lojuva jauhoinen teräskaulin. Tyttäreni kai oli aikonut leipoa, kunnes tämä painajainen alkoi. Hiivin takaisin olohuoneen nurkalle ja kauhukseni huomasin miehen tutkivan valtavaa tavara-arkkuani. Vanha perintökalleus, ties miltä vuosisadalta. Sen päällä oli hopeinen veistos, joka herätti huomiota varmasti kenessä tahansa, joka mieli ryöstellä toisten koteja. Mies tarttui veistoksesta kiinni, mutta se ei irronnut arkusta. Hän hämmästeli tilannetta hetkisen, kunnes ymmärsi sen olevan kanteen liimattuna. Tarkemmin tutkien, hän huomasi, että kaikki esineet arkun päällä oli siihen liimattuna ja ymmärsi vihdoinkin miksi. Se oivallus jäi sille paskiaselle viimeiseksi, sillä väkevä kaulimen isku takaraivoon sai miehen lyyhistymään elottomana lattialle. Kuulin askeleita eteisestä. Kolkatun kapinallisen toveri lähestyi olohuonetta. Työnsin verta valuvan miehen sohvan taakse, mutta itse en ehtinyt enää piiloutumaan. Kapinallinen sanoi jotain ja oletin päiväni olevan luetut, kunnes se jatkoi matkaansa ulos huoneistosta. Se ei nähnyt kasvojani! Luuli toverikseen, sillä päälläni oli edelleenkin puodissa makaavan kapinallisen univormu. Lady Fortuna, voisin suudella sinua! Avasin arkun kannen ja sydämeni pakahtui. ”Kotipesässä”, paksun viltin alla, makasi maailman suloisin pikkutyttö, tärysten ja itkien. Tyttö pinkaisi salamannopeasti ylös ja tarttui minuun kiinni. Halasin tytärtäni kaikella rakkaudella ja vannoin, että selviytyisimme tästä. *** Olin neuvoton, mutta en näyttänyt sitä tyttärelle. Alakerran uloskäynnit oli suljettu. Katollekaan ei ollut asiaa. Mikä nyt neuvoksi? Huomasin tytön huolestuneen ilmeen ja hän aisti minusta epävarmuutta. Kuulin pienien kivien kolisevan keittiömme ikkunaan. Raotin verhoja ja huokasin helpotuksesta. Näkymä kapealle sivukujalle oli nyt juuri se mitä tarvitsimme; mahdollisen pakoreitin. Vastakkaisella puolella, noin viiden metrin päässä, heiluivat tutun perheen jäsenten kädet. Rakastava perhe, joiden lapsien kanssa tyttärenikin usein ulkona leikki. He viittoilivat meitä kutsuvasti ja isäntä käski eleillään odottaa hetkisen. Avasin ikkunan ja vilkaisin alas. Kolme kerrosta vapaapudotusta suoraan betoniin olisi ihmisruumille liikaa. Oli löydettävä vahvaa köyttä tai paljon lakanoita, joita sitoa yhteen. Etsinnät tuottivat vähäisen tuloksen ja päästin turhautuneen tuhahtuksen, kunnes avonaisesta ikkunastamme lensi sisälle nyrkin kokoinen hiekkasäkki. Sen ympärille oli teipattu vankka köysi, joka jatkui naapuritaloon. Isäntä käski solmimaan sen johonkin pitävään ja tiukasti. Hän selvitti pikaisesti myös, että kapinallisten partio oli jo kolunnut kyseisen rakennuksen, eivätkä olleet löytänyt heitä. Lähes yhtä hyviä piiloutumaan kuin älykäs tyttärenikin. He olivat olleet yhteydessä kriisikeskukseen, mikä oli neuvonut kaikkia selviytyjiä saapumaan lähimpään ”turvasatamaan”. Meidän seudulla se tarkoitti lähellä sijaitsevaa palolaitosta. Apu oli siis lähellä! Neuvoitin tytärtäni toimimaan kuten voimistelutunneilla. Luokkansa parhaimpia monissa eri urheilulajeissa, ylpeilin mielessäni. Käskin tarttua köyteen vahvalla puristuksella, rohkaisin häntä lempeällä halauksella ja autoin valmiusasentoon. Hän lähti epäröiden hinaamaan itseään kohti naapurirakennusta. Kehoitin keskittymään ääneeni; puhuin rauhallisesti, kannustavasti ja itsevarmasti. Kaikki näytti sujuvan hyvin, kunnes kujalle saapui yksi kapinallisista. Se ei aluksi nähnyt mitä yläpuolellaan tapahtui, vaan etsiskeli rauhaisaa nurkkausta. Luonto kutsui, näemmä. Se aukaisi patonsa ja nautinnollisesti nosti katseensa taivaalle, nähden sen mitä ylhäällä oli meneillään. Mies huudahti hätäisesti – kirosanoja luulisin – nappasi seinää vasten nojaavan kiväärinsä ja tähtäsi tytärtäni. En ajatellut, en miettinyt, siihen ei ollut aikaa, vaan suojelusvaistoni otti minusta vallan. ”Kiirehdi, rakas lapseni”, sanoin tyttärelle, ponnistin ikkunasta kaikilla voimillani ja mätkähdin

brutaalisti kapinallisen päälle. Makasin kylmällä betonilla, verta köhien. Vieressäni oli eloton paskiainen, joka tuijotti minua kuolleilla, verenpunaisilla silmillään. Itse kykenin liikuttamaan päätäni, mutta muuten olin halvaantunut. Neljä kapinallista saapui juosten kujalle. He tarkastivat ensin kuolleen toverinsa, joka aiheutti lähes runomaisia kirosanalausahduksia. Nelikko kerääntyi ympärilleni, aseillaan päätäni osoittaen. Vilkaisin ylös ja tajusin, että tyttäreni oli päässyt turvallisesti naapuriperheen luokse. Eikä köyttäkään enää ikkunoiden välissä näkynyt. Kenelläkään ei ollut harmainta aavistustakaan siitä mitä juuri oli tapahtunut. Kujalla oli aavemaisen hiljaista. Kapinalliset latasivat aseitansa. Tajuntani oli hämärtymässä, mutta jostain kaukaa se vielä tarttui hetkeksi todellisuuteen ja kuulin utuisesti hämmästyneen kysymyksen: "Miksi tuo hymyilee?"